

Arrest

nr. 158 888 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Riwoche in de prefectuur Chamdo, Tibetaanse Autonome Regio (TAR). U verklaarde in 1997 illegaal, via de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Kathmandu (Nepal), naar India gevlucht te zijn. U zou in Dharamsala (Himachal Pradesh) op audiëntie geweest zijn bij de Dalai Lama, waarna u teruggekeerd zou zijn naar Nepal. In Nepal verbleef u van 1997 tot 2005 in Boudha, Kathmandu. Tot 2000 zou u er in het Shenchen klooster gewoond hebben, nadien in Tinkuling Ramniti, een gemeenschap die u met enkele mensen van uw regio van herkomst zou gesticht hebben.

U zou ook gedurende ongeveer anderhalf jaar (2005-2006) bij een verwant in Nepal verbleven hebben. Vanaf 2007 zou u naar India verhuisd zijn, waar u verbleef in Dharamsala. Vanuit Dharamsala zou u nog enkele keren per jaar zijn teruggegaan naar Nepal en ook soms naar Delhi gereisd zijn, waar uw toekomstige vrouw werkte. In 2009 zou u getrouwd zijn en met uw vrouw samen zijn gaan wonen in Dharamsala, de plaats waar u bleef tot uw vertrek in 2012. Uw vrouw zou gewerkt hebben en in uw onderhoud voorzien hebben. In de jaren in India zou u alleen het laatste half jaar voor uw vertrek gewerkt hebben als typist.

Omdat u als Tibetaan in India gediscrimineerd zou worden, omdat u vreest dat Tibetanen in India problemen zullen ondervinden als de Dalai Lama zou sterven en omdat u geen garantie meent te hebben dat de Indische overheid u niet overdraagt aan de Volksrepubliek China (VRC), besloot u naar België te komen. Daarnaast haalt u ook aan dat u in India en Nepal gearresteerd werd.

Op 21 oktober 2012 vloog u vanuit Delhi (India) naar een niet nader bekend Europees land en maakte voor deze vlucht gebruik van een vals paspoort dat volgens uw vermoeden Nepalees is. U reisde van daaruit met de trein verder naar België, waar u op 22 juni 2012 aankwam en nog dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Green Book, drie prints van foto's van Tibet, een kopie van een attest van het Reception Centre ("Nelen Khang") van Kathmandu, een attest van het Shechen klooster, een attest van het Mdokham Riwoche Taklung Kagyud klooster, een verklaring van uw neef, een attest van Chushi Gandrug, een "identiteitskaart" van Chushi Gandrug en vier enveloppen.

Bij het tweede gehoor op het CGVS legde u nog een attest van het Bureau van de Dalai Lama neer, een Indiase affidavit en een verklaring van Chushi Gandrug.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Green Book) kan het CGVS aanvaarden dat u in 1997 vanuit de VRC in India aankwam en zich liet registreren onder volgende identiteitsgegevens: Ogyen (alias Ogyan of Ogen) Gyaltzen, geboren op 15 april 1975 en geboren te Bechenka, district Riwoche, prefectuur Chamdo, Tibetaanse Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (meerbepaald foto's en een inschrijvingsattest van de 'Nelen khang', Kathmandu) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS1, pp. 5-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 via Nepal naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India en Nepal stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China (VRC) in 1997 zou u in Dharamsala (Himachal Pradesh, India), op audiëntie geweest zijn bij de Dalai Lama, waarna u teruggekeerd zou zijn naar Nepal. In Nepal verbleef u van 1997 tot 2005 in Boudha, Kathmandu, Nepal. Tot 2000 zou u er in het Shenchen klooster gewoond hebben, nadien in Tinkuling Ramniti, een gemeenschap die u met enkele mensen van uw regio van herkomst zou gesticht hebben. U zou ook gedurende ongeveer anderhalf jaar (2005-2006) bij een verwant in Nepal verbleven hebben. Vanaf 2007 zou u naar India verhuisd zijn, waar u verbleef in Dharamsala. Vanuit Dharamsala zou u nog enkele keren per jaar zijn teruggegaan naar Nepal en ook soms naar Delhi gereisd zijn, waar uw toekomstige vrouw werkte. In 2009 zou u getrouwd zijn en met uw vrouw soms samen zijn gaan wonen in Dharamsala, de plaats waar u bleef tot uw vertrek in 2012. Uw vrouw zou gewerkt hebben en in uw onderhoud voorzien hebben. In de jaren in India zou u alleen het laatste half jaar voor uw vertrek gewerkt hebben, als typist.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het

beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Vooreerst blijkt uit toegevoegde informatie dat zo goed als elke Tibetaan in India over een RC beschikt (zie blauwe map). Verder legde u tal van ongeloofwaardige verklaringen af over waarom u dit verblijfsdocument dan niet zou hebben verkregen.

Zo is het uiterst opmerkelijk dat u verklaarde dat u louter van horen zeggen had dat u geen RC zou kunnen verkrijgen, maar dat u het zelf nooit geprobeerd zou hebben. Dat u, die nochtans via de bestaande opvangcentra voor Tibetaanse vluchtelingen, via Nepal naar India zou gereisd zijn, en dus de geijkte administratieve procedure moet doorlopen hebben, geen verblijfsvergunning zou hebben gekregen "omdat u het gehoord had", is hoogst ongeloofwaardig. U liet verder ook optekenen dat u zich nadien ook nooit in regel zou hebben laten brengen, u gaf aan dat u zelfs niet op de hoogte was van deze registratiecampagnes. Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat er in het eerste decennium van de 21ste eeuw in India verschillende regularisatiecampagnes werden gehouden voor Tibetanen die niet in orde waren met hun RC en dat zelfs tot in afgelegen dorpen en regio's en dit door middel van publicaties. Als gevolg van deze campagnes zouden er maar weinig Tibetanen zijn overgebleven die niet over een RC beschikten. Dat u, die jarenlang in Dharamsala, de plaats waar de Dalai Lama en de CTA (Central Tibetan Administration) zijn gevestigd, en soms in Delhi verbleef, nooit over een RC zou beschikt hebben of niet op de hoogte zou zijn van de regularisatiecampagnes, is hoogst ongeloofwaardig. Dit is des te meer het geval daar u aangaf regelmatig te reizen binnen India, gezien uw jarenlang verblijf in Dharamsala, uw deelname aan het openbare leven en uw lidmaatschap van de Tibetaanse organisatie Chushi Gangdrug. Bovendien gaf u zelf aan dat u dagelijks het nieuws volgde (gehoorverslag CGVS2, p. 7), wat het nog meer bevreemdend maakt dat u niet op de hoogte geweest zou zijn van deze regularisatiecampagnes. Meer nog, u liet voor het CGVS zelfs optekenen dat u net van de Tibetaanse media zou vernomen hebben dat u geen RC zou kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS2, p. 7), hetgeen niet strookt met voornoemde objectieve informatie.

Verder is het zeer opmerkelijk te noemen dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS, gevraagd naar een eventuele RC, plots verbaasd reageerde en het CGVS vroeg wat een RC is (gehoorverslag CGVS2, p. 5). En dit ondanks het feit dat dit document uitermate belangrijk is voor de Tibetaanse ballingengemeenschap in India, het document reeds uitvoerig werd besproken tijdens het eerste gehoor op het CGVS en u daarbij bovendien ook had aangegeven dat uw eigen vrouw wel over zulke RC (en wellicht ook IC) beschikt (gehoorverslag CGVS1, pp.16-17).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u een Indiase affidavit (groene map, doc11) voorlegde waarin onder meer staat dat u niet over een 'refugee certificate' beschikte. Het CGVS wijst er hier in eerste instantie bij op dat het hier gaat om uw eigen verklaringen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat er een verkeerde benaming van de RC gebruikt wordt.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **ten eerste** dat u in India gediscrimineerd zou worden als Tibetaan. U gaf aan dat u steevast meer diende te betalen voor het winkelaankopen, voor eten in een restaurant en voor gebruik van transportmiddelen (dan Indiërs). De discriminatie die u in India ondervond is niet dermate groot dat ze aan vervolging grenst. Bovendien heeft u ook geen aangifte van de feiten gedaan, niet bij de Indische overheid, noch bij de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) (gehoorverslag CGVS1, p. 19), wat de ernst van de door u ingeroepen

feiten verder ondermijnt. **Ten tweede** verklaarde u dat u verwacht dat Tibetanen, zolang de Dalai Lama leeft, niet veel problemen zullen krijgen in India, maar vreest u dat dat wel zo wordt wanneer hij zou overlijden (gehoorverslag CGVS1, p. 19). Het CGVS wijst erop dat dit momenteel niet het geval is en deze stelling dus louter hypothetisch is. **Ten derde** gaf u aan dat er geen garantie is dat de Indische regering u niet aan de Volksrepubliek China (VRC) zou overdragen. Het CGVS wijst erop dat er geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. **Bovendien** vermeldde u geen van deze asielmotieven in uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U verklaarde in de vragenlijst enkel dat u India verliet omdat Tibetanen er geen vluchtelingenstatuut krijgen (CGVS Vragenlijst, punt 5). Dit alles roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India over een heel aantal rechten beschikken. **Tenslotte** verklaarde u voor het CGVS, zij het niet expliciet als een van uw asielmotieven, dat u zowel in Nepal als in India gearresteerd zou zijn (gehoorverslag CGVS1, pp. 2-3, p. 18, pp. 20-21). U legde hierover echter dusdanig opmerkelijke verklaringen over af dat het CGVS er geen geloof aan kan hechten. Het CGVS wijst erop dat u ook deze arrestaties niet vermeld heeft in uw antwoorden in de vragenlijst die u bij de DVZ invulde. U werd nochtans expliciet gevraagd of u gearresteerd werd (CGVS Vragenlijst, punt 2). Uw uitleg hiervoor bij het CGVS, als zou u begrepen hebben dat dit alleen over Tibet en dus niet over India en Nepal gaan, overtuigt niet. **Daarnaast** gaf u ook in eerste instantie aan dat u twee keer gearresteerd werd, in 2007 in Nepal en in 2010 in India (gehoorverslag CGVS1, p. 2). Verder tijdens het gehoor op het CGVS kon u de eerste arrestatie ook niet meer precies in de tijd plaatsen, u wist niet of het in 2006 of in 2007 gebeurd was (gehoorverslag CGVS1, p. 18). Nadien verklaarde u, gevraagd meer te vertellen over de tweede arrestatie (die in India), plots aan dat deze plaatsgevonden zou hebben in 2012. U kon echter niet nauwkeuriger aangeven waar dit zich zou hebben voorgedaan dan het onderweg van Delhi naar Bodhgaya was, maar dat u niet wist op welke plaats (gehoorverslag CGVS1, p. 20). U vertelde nadien wel opnieuw dat u ook in 2010 in India gearresteerd zou zijn (gehoorverslag CGVS1, p. 20), wat het dan weer bevreemdend maakt dat u de arrestatie van 2012 eerder niet vermeldde.

U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke IC en uw reis heeft afgelegd met een vals paspoort. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. Bovendien legde u nog uiteenlopende verklaringen af over de vermeende naam op dit paspoort. Terwijl u voor de DVZ verklaard had dat er als naam Thupten in het paspoort vermeld stond (DVZ Verklaring, pt. 35), liet u voor het CGVS optekenen dat de naam in het paspoort volgens u Tenzin Sherpa was. U verduidelijkte dit zelfs, u gaf aan dat u duidelijk zag dat er Tenzin stond, maar niet duidelijk of het Sherpa of Lama was. U gaf nadien ook op dat het ook Tenzin Dorjee kon zijn (gehoorverslag CGVS1, p. 23). Wat er ook van zei, voor het CGVS vermeldde u geen enkele keer de naam Thupten. U zei verder ook dat u niet gezien had wat de geboorteplaats of geboortedatum was die in het paspoort vermeld stond, en was evenmin zeker van de nationaliteit en de kleur (gehoorverslag CGVS1, pp. 22-23). Gezien op de luchthaven van Delhi (India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid

bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen (betere) aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd door volgende vaststellingen. U legde namelijk voor de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Vooreerst verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u dacht dat u met een Russische vliegtuigmaatschappij gereisd had (DVZ Verklaring, pt. 6). Voor het CGVS liet u dan weer optekenen dat u dacht dat dat met "Indian Airline" gebeurd was. U gaf aan dat u er niet zeker van was en zei dan dat men u verteld zou hebben dat het Indian Airline was. Gevraagd waarom u dan wel bij de DVZ gezegd had dat het een Russische luchtvaartmaatschappij was, gaf u plots aan dat u bij het uitstappen wel gezien zou hebben dat het een Indische maatschappij was. U bevestigde dat u zich dan herinnerde dat het een Indische was. Het CGVS wees u er op dat het uiterst bevreemdend is dat u bij het uitstappen wel gezien zou hebben dat het om een Indische maatschappij ging, en u dan wel bij de DVZ verklaarde dat het een Russische was. U gaf als uitleg alleen dat u er niet aan gedacht bij de DVZ en dat u zich niet zo goed voelde en niet goed kon horen (gehoorverslag CGVS1, p. 12). Nochtans had u eerder verklaard dat u uw verklaringen van bij de DVZ had herlezen en dat deze goed waren weergegeven. Bovendien vindt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk dat u wel zou gezien hebben welke luchtvaartmaatschappij u genomen had, maar dat u helemaal niets kon vertellen over de plaats waar u geland zou zijn (gehoorverslag CGVS1, p. 22). Verder verklaarde u voor de DVZ dat de smokkelaar die meereisde van Indische afkomst was, maar dat de smokkelaar die alles regelde een Tibetaan was, u gaf zelfs de naam Tenzin op (DVZ Verklaring, pt. 35). Voor het CGVS liet u echter optekenen dat u dacht dat ze allebei Indiër waren (gehoorverslag CGVS1, p. 24). Ten slotte is het opmerkelijk dat u voor de DVZ had verklaard dat u 950.000 Indische roepies (INR) betaald had voor deze reis (DVZ Verklaring, pt. 35), terwijl u voor het CGVS aangaf dat dat 850.000 INR was (gehoorverslag CGVS1, p. 23). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. Deze vaststellingen wijzen er op dat uw verklaringen niet zomaar kunnen worden aangenomen.

In het licht van bovenstaande vaststellingen waarbij geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw beweerde gebrek aan een RC in India, en bovenstaande vaststellingen waarbij geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde reisweg en reisdocumenten, lijkt het er sterk op dat u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zoals hierboven reeds aangegeven, kan het CGVS aanvaarden dat u zich liet registreren onder de naam Ogyen Gyaltsen bij aankomst in Nepal in 1997, maar dient het CGVS evenzeer te wijzen op informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd en die aangeeft dat Tibetanen die in de jaren '90 aankwamen in India, valselijk verklaarden dat ze in India waren geboren om aldus een RC te verkrijgen met gebruik van valse data. Immers hadden Tibetanen uit de VRC in principe toen geen toegang tot een RC. Mede gezien andere verschillende ongeloofwaardige verklaringen van u inzake een gebrek aan RC en uw beweerde reisroute, vermoedt het CGVS dat u in India ook onder andere identiteitsgegevens bekend was en op basis van die gegevens over een RC en IC beschikte. Immers, indien u geen zicht geeft op uw werkelijke manier van reizen naar Europa en u evenmin uw verblijf in India staft met meerdere documenten van dagelijkse zaken, zoals elektriciteitsrekeningen of simkaart, onder de gegevens van Ogyen Gyaltsen, ontstaat het vermoeden dat u in India mogelijk onder een andere naam bekend was. Ten slotte, verwijst het CGVS naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Tibetaanse persoonsnamen. Daaruit blijkt immers duidelijk dat Tibetanen vanuit hun traditie en doorheen hun leven soms meermaals van naam veranderen en deze naamsveranderingen gemakkelijk kunnen laten doorvoeren in hun documenten, zowel die uitgereikt door de CTA als die uitgereikt door de Indische autoriteiten. Gezien bovenstaande vaststellingen en toegevoegde objectieve informatie, heeft het CGVS gerede vermoedens dat u in India onder meer dan één identiteit gekend was en aldus vermoedt het CGVS dat u onder een andere identiteit wel een RC en een IC had. Immers, zoals reeds aangegeven, blijkt dat het in de jaren '90 onder de

Tibetaanse ballingengemeenschap in India de gangbare praktijk was een RC en een IC onder andere identiteitsgegevens te hebben. U legde wel een attest neer van het Bureau van de Dalai Lama, dat stelt dat "Mr. Ogyen Gyaltzen" geen IC zou hebben aangevraagd, maar zoals aangegeven, neemt dit niet weg dat u onder andere identiteitsgegevens wél een RC en IC had.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige documenten die u neerlegde vermogen niet de appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. De documenten van uw klooster en de verklaring van uw neef staven enkel uw verblijf aldaar. Het eerste attest en de 'identiteitskaart' van de Chushi Gangdrug bevestigen enkel uw lidmaatschap en het feit dat u van Tibetaanse origine en afkomstig uit Tibet bent, feiten die het CGVS niet betwist. Het tweede attest van de Chushi Gangdrug dat u voorlegde vermeldt, behalve deze feiten, ook het feit dat u slechts kort in India verbleef, er door de strikte regels moeilijkheden had om een RC te verkrijgen en daarom naar Nepal bent getrokken. Het betreft hier slechts verklaringen van een organisatie waar u lid van bent, die overigens ook geen rekening houden met bovenvermelde gangbare praktijk binnen de gemeenschap van Tibetaanse nieuwkomers in de jaren '90. Bovendien wordt er nergens in vermeld dat u vanaf 2007 tot aan uw vertrek uit India in 2012 en het zoals vermeld niet geloofwaardig bleek dat u in deze periode niet over een RC beschikte, onder welke naam dan ook. De enveloppen kunnen zonder meer aanvaard worden.

Ten slotte legde u ook geen Chinese identiteitsdocumenten neer.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, *juncto* de artikelen 48/2, en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaalde de motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt in bijlage van zijn verzoekschrift nog een kopie toe van een verklaring van het bureau van de Dalai Lama van 1 augustus 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste zeven jaar voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Verzoeker betwist de stelling van de commissaris-generaal dat hij aan de nodige verblijfsdocumenten kan geraken in India. Het is, zo betoogt hij, immers voor hem onmogelijk om aan de nodige verblijfsdocumenten te geraken. Hij stelt dat men met de zogenaamde *permission papers* van Nepal de grens kan oversteken naar India en daar een nieuwe RC aanvragen. Maar, zo vervolgt hij, het probleem bij hem was dat hij in Nepal nooit *permission papers* heeft gekregen om reden dat dit nog niet was ingevoerd in de periode dat hij van Tibet Naar Nepal was verhuisd.

De bestreden beslissing stelde dienaangaande het volgende vast: *"U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Vooreerst blijkt uit toegevoegde informatie dat zo goed als elke Tibetaan in India over een RC beschikt (zie blauwe map). Verder legde u tal van ongeloofwaardige verklaringen af over waarom u dit verblijfsdocument dan niet zou hebben verkregen.*

Zo is het uiterst opmerkelijk dat u verklaarde dat u louter van horen zeggen had dat u geen RC zou kunnen verkrijgen, maar dat u het zelf nooit geprobeerd zou hebben. Dat u, die nochtans via de bestaande opvangcentra voor Tibetaanse vluchtelingen, via Nepal naar India zou gereisd zijn, en dus de geijkte administratieve procedure moet doorlopen hebben, geen verblijfsvergunning zou hebben gekregen "omdat u het gehoord had", is hoogst ongeloofwaardig. U liet verder ook optekenen dat u zich nadien ook nooit in regel zou hebben laten brengen, u gaf aan dat u zelfs niet op de hoogte was van deze registratiecampagnes. Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat er in het eerste decennium van de 21ste eeuw in India verschillende regularisatiecampagnes werden gehouden voor Tibetanen die niet in orde waren met hun RC en dat zelfs tot in afgelegen dorpen en regio's en dit door middel van publicaties. Als gevolg van deze campagnes zouden er maar weinig Tibetanen zijn overgebleven die niet over een RC beschikten. Dat u, die jarenlang in Dharamsala, de plaats waar de Dalai Lama en de CTA (Central Tibetan Administration) zijn gevestigd, en soms in Delhi verbleef, nooit over een RC

zou beschikt hebben of niet op de hoogte zou zijn van de regularisatiecampagnes, is hoogst ongeloofwaardig. Dit is des te meer het geval daar u aangaf regelmatig te reizen binnen India, gezien uw jarenlang verblijf in Dharamsala, uw deelname aan het openbare leven en uw lidmaatschap van de Tibetaanse organisatie Chushi Gangdrug. Bovendien gaf u zelf aan dat u dagelijks het nieuws volgde (gehoorverslag CGVS2, p. 7), wat het nog meer bevreemdend maakt dat u niet op de hoogte geweest zou zijn van deze regularisatiecampagnes. Meer nog, u liet voor het CGVS zelfs optekenen dat u net van de Tibetaanse media zou vernomen hebben dat u geen RC zou kunnen verkrijgen (gehoorverslag CGVS2, p. 7), hetgeen niet strookt met voornoemde objectieve informatie.

Verder is het zeer opmerkelijk te noemen dat u tijdens het tweede gehoor op het CGVS, gevraagd naar een eventuele RC, plots verbaasd reageerde en het CGVS vroeg wat een RC is (gehoorverslag CGVS2, p. 5). En dit ondanks het feit dat dit document uitermate belangrijk is voor de Tibetaanse ballingengemeenschap in India, het document reeds uitvoerig werd besproken tijdens het eerste gehoor op het CGVS en u daarbij bovendien ook had aangegeven dat uw eigen vrouw wel over zulke RC (en wellicht ook IC) beschikt (gehoorverslag CGVS1, pp.16-17).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u een Indiase affidavit (groene map, doc11) voorlegde waarin onder meer staat dat u niet over een 'refugee certificate' beschikte. Het CGVS wijst er hier in eerste instantie bij op dat het hier gaat om uw eigen verklaringen. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat er een verkeerde benaming van de RC gebruikt wordt."

Verzoeker weerlegt dit motief niet maar beperkt er zich toe te stellen dat hij in Nepal nooit over de nodige "permission papers" heeft kunnen beschikken die noodzakelijk waren om de grens over te steken en vervolgens de nodige verblijfsdocumenten in India te bekomen.

De Raad kan slechts vaststellen dat waar verzoeker vroeger verklaarde dat hij maar "van horen zeggen had" dat hij nooit aan een RC zou geraken om bij een volgende gehoor zelfs niet meer te weten wat een RC eigenlijk was, hij nu met een nieuwe verklaring komt die voor het eerst voor de Raad wordt opgeworpen en waar om die reden dan ook geen geloof kan worden aan gehecht.

De Raad sluit zich dan ook aan bij de verwerende partij waar deze stelt dat: "Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India." Het door verzoeker toegevoegde document aan het verzoekschrift wijzigt aan het voorgaande niets. Het betreft immers een kopie waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden toegekend. Hoe dan ook, is naamsverandering bij Tibetanen (zie infra) een vaste praktijk en is het gebruikelijk dat zij in de loop van hun leven meermaals van naam veranderen.

Voorst blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC) kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten.

Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg volstrekt ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing stelde dienaangaande vast dat (i) verzoekers verklaringen als zou hij met een smokkelaar die hem voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn, (ii) verzoeker voor de Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg, meer bepaald over de luchtvaartmaatschappij waarmee hij gevlogen zou hebben, de nationaliteit van de smokkelaar die met hem zou hebben meegereisd en de geldsom die hij aan de smokkelaar zou betaald hebben. Verzoekers verklaringen dat hij nooit in het bezit is geweest van een IC en zijn reis heeft afgelegd met een vals paspoort zijn derhalve niet geloofwaardig.

De bestreden beslissing besloot ten slotte op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat: "Zoals hierboven reeds aangegeven, kan het CGVS aanvaarden dat u zich liet registreren onder de naam Ogyen Gyaltsen bij aankomst in Nepal in 1997, maar dient het CGVS evenzeer te wijzen op informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd en die aangeeft dat Tibetanen die in de jaren '90 aankwamen in India, valselijk verklaarden dat ze in India waren geboren om aldus een RC te verkrijgen met gebruik van valse data. Immers hadden Tibetanen uit de VRC in principe toen geen toegang tot een RC. Mede gezien andere verschillende ongeloofwaardige verklaringen van u inzake een gebrek aan RC en uw beweerde reisroute, vermoedt het CGVS dat u in India ook onder andere identiteitsgegevens bekend was en op basis van die gegevens over een RC en IC beschikte. Immers,

indien u geen zicht geeft op uw werkelijke manier van reizen naar Europa en u evenmin uw verblijf in India staft met meerdere documenten van dagelijkse zaken, zoals elektriciteitsrekeningen of simkaart, onder de gegevens van Ogyen Gyaltsen, ontstaat het vermoeden dat u in India mogelijk onder een andere naam bekend was. Ten slotte, verwijst het CGVS naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over Tibetaanse persoonsnamen. Daaruit blijkt immers duidelijk dat Tibetanen vanuit hun traditie en doorheen hun leven soms meermaals van naam veranderen en deze naamsveranderingen gemakkelijk kunnen laten doorvoeren in hun documenten, zowel die uitgereikt door de CTA als die uitgereikt door de Indische autoriteiten. Gezien bovenstaande vaststellingen en toegevoegde objectieve informatie, heeft het CGVS gereede vermoedens dat u in India onder meer dan één identiteit gekend was en aldus vermoedt het CGVS dat u onder een andere identiteit wel een RC en een IC had. Immers, zoals reeds aangegeven, blijkt dat het in de jaren '90 onder de Tibetaanse ballingengemeenschap in India de gangbare praktijk was een RC en een IC onder andere identiteitsgegevens te hebben. U legde wel een attest neer van het Bureau van de Dalai Lama, dat stelt dat "Mr. Ogyen Gyaltsen" geen IC zou hebben aangevraagd, maar zoals aangegeven, neemt dit niet weg dat u onder andere identiteitsgegevens wél een RC en IC had.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen."

Op basis van al deze vaststellingen kon de commissaris-generaal er redelijkerwijze van uitgaan dat verzoeker over een IC beschikt, en dus over de mogelijkheid om met zijn persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen waar hij zijn verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India niet beschikt over specifieke wetgeving betreffende een asielpprocedure, de vluchtelingenstatus of de daaraan gekoppelde rechten zodat dit niet kan beschouwd worden als het eerste land van asiel.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, het wel een verblijfsrecht betreft dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker benadrukt dat het in India een groot probleem blijft om geaccepteerd en gelijk behandeld te worden.

Voor wat betreft de redenen die aan de basis van verzoekers vertrek uit India liggen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

*"(...) Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u **ten eerste** dat u in India gediscrimineerd zou worden als Tibetaan. U gaf aan dat u steevast meer diende te betalen voor het winkelaankopen, voor eten in een restaurant en voor gebruik van transportmiddelen (dan Indiërs). De discriminatie die u in India ondervond is niet dermate groot dat ze aan vervolging grenst. Bovendien heeft u ook geen aangifte van de feiten gedaan, niet bij de Indische overheid, noch bij de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) (gehoorverslag CGVS1, p. 19), wat de ernst van de door u ingeroepen feiten verder ondermijnt. **Ten tweede** verklaarde u dat u verwacht dat Tibetanen, zolang de Dalai Lama leeft, niet veel problemen zullen krijgen in India, maar vreest u dat dat wel zo wordt wanneer hij zou overlijden (gehoorverslag CGVS1, p. 19). Het CGVS wijst erop dat dit momenteel niet het geval is en deze stelling dus louter hypothetisch is. **Ten derde** gaf u aan dat er geen garantie is dat de Indische regering u niet aan de Volksrepubliek China (VRC) zou overdragen. Het CGVS wijst erop dat er geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. **Bovendien** vermeldde u geen van deze asielmotieven in uw antwoorden in de vragenlijst die u met de hulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde. U verklaarde in de vragenlijst enkel dat u India verliet omdat Tibetanen er geen vluchtelingenstatuut krijgen (CGVS Vragenlijst, punt 5). Dit alles roept ernstige vragen op over de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen in India over een heel aantal rechten beschikken. **Tenslotte** verklaarde u voor het CGVS, zij het niet expliciet als een van uw asielmotieven, dat u zowel in Nepal als in India gearresteerd zou zijn (gehoorverslag CGVS1, pp. 2-3, p. 18, pp. 20-21). U legde hierover echter dusdanig opmerkelijke verklaringen over af dat het CGVS er geen geloof aan kan hechten. Het CGVS wijst erop dat u ook deze arrestaties niet vermeld heeft in uw antwoorden in de vragenlijst die u bij de DVZ invulde. U werd nochtans expliciet gevraagd of u gearresteerd werd (CGVS Vragenlijst, punt 2). Uw uitleg hiervoor bij het CGVS, als zou u begrepen hebben dat dit alleen over Tibet en dus niet over India en Nepal gaan, overtuigt niet. **Daarnaast** gaf u ook in eerste instantie aan dat u twee keer gearresteerd werd, in 2007 in Nepal en in 2010 in India (gehoorverslag CGVS1, p. 2). Verder tijdens het gehoor op het CGVS kon u de eerste arrestatie ook niet meer precies in de tijd plaatsen, u wist niet of het in 2006 of in 2007 gebeurd was (gehoorverslag CGVS1, p. 18). Nadien verklaarde u, gevraagd meer te vertellen over de tweede arrestatie (die in India), plots aan dat deze plaatsgevonden zou hebben in 2012. U kon echter niet nauwkeuriger aangeven waar dit zich zou hebben voorgedaan dan het onderweg van Delhi naar Bodhgaya was, maar dat u niet wist op welke plaats (gehoorverslag CGVS1, p. 20). U vertelde nadien wel opnieuw dat u ook in 2010 in India gearresteerd zou zijn (gehoorverslag CGVS1, p. 20), wat het dan weer bevreemdend maakt dat u de arrestatie van 2012 eerder niet vermeldde."*

Waar verzoeker erop wijst dat het voor Tibetanen moeilijk is om gelijk behandeld te worden in India dient te worden opgemerkt dat een dergelijk algemeen verweer niet dienstig is. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Wat betreft eventuele problemen van discriminatie blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich dienaangaande niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26).

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER